

Zabytki

Czas i pożogi wojenne nie oszczędzały zabytków Ziemi Gostynińskiej. Wiele kościołów, pałaców i dworów nie dotrwało do naszych czasów. Do dziś zachowały się jedynie niektóre obiekty zabytkowe. Opis najbardziej wartościowych i atrakcyjnych przedstawiony jest poniżej.

KOŚCIÓŁ ŚW. ANNY W SOKOŁOWIE

Parafia w Sokołowie pw. Św. Anny powstała w 1405r. Erygował ją biskup Jakub z Korzkwi. Była fundacją możnowładczą Stanisława Grada z Galemina pod Płońskiem z rodu Dołęgów, późniejszego wojewody płockiego wydzielając ją z parafii Białotarsk (obecna diecezja włocławska) i z parafii Gostynin.

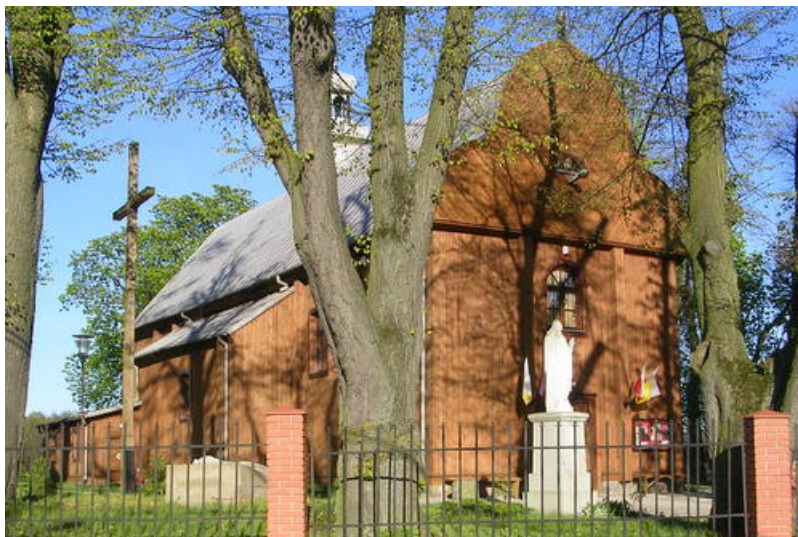
W 1444r biskupi, płocki Paweł Giżycki i włocławski Władysław dokonali zmiany granic diecezji, dekanatów i parafii. Do parafii Sokołów zaliczono wówczas następujące wsie: Grabie, Jankowo Marka, Pomorzany Berwolda, Włodka i Prandoty oraz Sokołowo i Zaborowo. Na utrzymanie kościoła i siebie, proboszcz, który był jednocześnie notariuszem kapituły, otrzymał dziesięcinę z Sokołowa. Nie zachowały się bliższe informacje o istniejącym wtedy kościele.

Następny modrzewiowy wystawiono z fundacji Feliksa Szreńskiego około 1535r. Nową świątynię konsekrował biskup płocki Andrzej Krzycki. Wiadomość o tej świątyni pochodzi z 1598r. Patronom Kościoła Świętym Stanisławowi i Annie poświęcone były boczne ołtarze. W 1759 r. kolatorem i beneficjentem kościoła był dziedzic Sokołowa Feliks Szadkowski, gostyniński łowczy. Od 1721r przy parafii istniał szpital dla ubogich ufundowany przez Mariannę z Hejderbreków Bratoszewską, który działał z przerwami do końca I wojny światowej.

Remont świątyni przeprowadzono pod koniec XVIIIw, wymieniając część drewnianych bali stanowiących ściany oraz całą podłogę. Odnowienia elewacji zewnętrznej i wewnętrznej polichromii świątyni wraz z ołtarzem głównym dokonano w latach 2003 - 2007.

W 1815r parafia wraz z dekanatem gostynińskim, po nowym rozgraniczeniu, przeszła administracyjnie do archidiecezji warszawskiej i pozostała w niej aż do 1925r. Powrót do diecezji płockiej nastąpił na mocy konstytucji apostolskiej. W latach II wojny światowej, po aresztowaniu proboszcza ks. Józefa Szczepkowskiego 26 sierpnia 1940r., parafia przestała funkcjonować. Wierni udawali się do odległej parafii Mnich w powiecie kutnowskim. Pierwszym powojennym wikarym, a później proboszczem mianowany został ks. Jerzy Michalski.

Obecnie jest to trzynawowy kościół drewniany, oszalowany, o konstrukcji zrębowej, wzmocnionej liśćcami. Prezbiterium nie wyodrębnione, zamknięte trójbocznie. W świątyni znajduje się pięć ołtarzy: główny z nastawą barokosy z połowy XVIIw z obrazem Ukrzyżowanego Chrystusa Pana, rzeźbami Św. Kazimierza i Św. Zygmunta oraz aniołów na gzymsie z XIXw oraz cztery ołtarze boczne: z obrazem Serca Pana Jezusa, z obrazem Matki Boskiej z Dzieciątkiem oraz obraz Przemienienia Pańskiego z 1846r i Św. Antoniego Padewskiego z 1846r.

Rok 2005 był rokiem jubileuszowym, w którym parafia obchodziła 600-lecie istnienia. Jubileusz uczczono uroczystą Mszą Świętą 24 lipca, w dzień odpustu Św. Anny.

Najcenniejszym zabytkiem, jaki pozostał z przeszłości, jest pochodzący z początku XVIII w. pomnik pogrzebowy w kształcie płyty - epitafium z siwego marmuru Macieja i Jana z Dobni Dobińskich. Kiedyś, płyta stała wewnątrz świątyni obok ołtarza głównego, dziś znajduje się na przykościelnym placu. Epitafium zawiera opis bohaterskich czynów Jana - uczestnika bitwy pod Chocimiem i Macieja - biorącego udział w walkach z Kozakami pod Zbarazem.

KOŚCIÓŁ PRZEMIENIENIA PAŃSKIEGO W BIAŁOTARSKU

Parafia Białotarska pierwszy raz wymieniona została w 1249 roku. W 1325 roku wspomniano o niej w archidiaconacie wrocławskim diecezji kujawskiej.

Fundację kościoła przypisać należy kapitule plockiej, która była jego kolatoratem. O pierwszej świątyni nie posiadamy wiadomości. Druga, pod wezwaniem Świętego Krzyża, drewniana, zapewne tej samej fundacji, powstała w latach 70-tych XVI w. i została konsekrowana przez bpa Hieronima Rozrażewskiego w 1583 r. Kiedy spaliła się w 1782 r., na nowym miejscu nową, także drewnianą, znowu wystawiła kapituła z Płocka. Zdaje się, że przy niej urządzono później cmentarz grzebalny. Miejsce zaś po dawnym kościele upamiętniono kapliczką, która przetrwała do 1824 r.

Obecnie istniejący kościół parafialny p.w. Przemienienia Pańskiego, murowany, rozpoczęto wznosić w 1905 r. Budowę w stanie surowym zakończono w 1914 r. W czasie I wojny światowej dach kościoła uległ spaleni podczas działań wojennych, a mury zostały poważnie uszkodzone. Świątynię odbudowano w latach 1921-1926. W 1936 r. wstawiono do niej wielki ołtarz, nabyty z katedry wrocławskiej przez Bronisława Mirosławskiego, właściciela majątku Czarne.

Kościół w czasie okupacji hitlerowskiej został całkowicie ograbiony z paramentów liturgicznych i dzwonów. W latach 1990-1996 dzięki staraniom ks. Leszka Rybki kościół otrzymał nowe pokrycie dachu z blachy miedzianej, nową instalację elektryczną i nagłośnieniową oraz nowe meble w zakrystii. W latach 1996-1999 położono nową posadzkę murowaną, wykonano nowe okna witrażowe. W latach 1999-2000 w prezbiterium położono posadzkę marmurową, wykonano nowy ołtarz, ambonkę i chrzcielnicę.

KOŚCIÓŁ ŚW. WOJCIECHA W SOLCU

Parafia pod wezwaniem Św. Wojciecha pochodzi prawdopodobnie z XV w., choć pierwsza wzmianka jest dopiero z roku 1506. Z wizytacji odbytej w 1609 r. wiadomo, że kościół był drewniany. W połowie XVII w. zastąpiono go nowym, także drewnianym. Ówczesna świątynia wyposażona była w dwa ołtarze: św. Wojciecha i św. Antoniego. Remontowano ją w latach 1790 i 1858.

Obecny murowany z wysokojakościowej cegły na zaprawie cementowo - wapiennej, nieotynkowany z zewnątrz neogotycki Kościół, z wieżą wysokości 57 m, zbudowany został w latach 1891-1902 według projektu architekta Konstantego Wojciechowskiego, ale ostatecznie ukończony w 1923 r. W tymże roku konsekrował go kard. Aleksander Kakowski. Kościół charakteryzują sklepienia krzyżowe, w

zakrystii strop płaski. Więźba dachowa drewniana, wieszarowa. Dach dwuspadowy, kryty blachą miedzianą, nad prezbiterium dach namiotowy, nad bocznymi pomieszczeniami - dwuspadowe. Polichromię wnętrza wykonał Leon Zdziarski. W 1939 r. świątynia uległa uszkodzeniu. Odbudowano ją w 1952 r. W czasie okupacji, po aresztowaniu Ks. Antoniego Szalkiewicza w 1940 r., który zginął w Dachau, kościół był zamknięty.

Obecnie są trzy ołtarze: główny z rzeźbą Chrystusa Ukrzyżowanego oraz boczne Matki Boskiej Częstochowskiej i Św. Wojciecha. We wnętrzu Kościoła znajdują się: obraz Matki Boskiej Bolesnej w ażurowej ramie - kopia wg Sassoferato z XVIII w. (odnowiono w konserwatorium w Gdańsku w 1981 r.), krzyż procesyjny drewniany z XVIII wieku oraz drewniane lichterze o charakterze barokowym z XIX wieku.

KAPLICA ŚW. JÓZEFA W BIAŁEM

Kościół p.w. Św. Józefa w Białem wzniosła w 1636 r., za zgodą bpa Stanisława Łubieńskiego, B. Krasicka wdowa po M. Krasickim, wojewodzie podolskim. Kościół utrzymywał dziedzic z Białego. Najczęściej rezydowali przy nim kapelani - zakonnicy. Decyzją abpa warszawskiego z 12.07.1858r. Kościół stał się własnością parafii Gostynin.

Pierwotnie był to Kościół drewniany - modrzewiowy, kryty gontem, posadowiony na kamiennych fundamentach, z piękną strzelistą wieżą z 2 dzwonami i bogatym wyposażeniem wnętrza.

Kościół składał się z prezbiterium, nawy, przedsionka (kruchty), dwóch zakrystii. Zbudowany był w kształcie krzyża. W świątyni znajdowały się 3 ołtarze: główny - z obrazem Św. Rodziny i 2 boczne: z obrazem Św. Józefa i Św. Marii Magdaleny oraz posąg kamienny bpa Rafała pod głównym ołtarzem.

Do Kaplicy prowadzi piękna aleja lipowa. Obok Świątyni znajduje się cmentarz przykościelny. Do Kościoła prowadziły podziemne przejścia, tzw. "lochy", które łączyły świątynię z sąsiadującym zespołem folwarcznym, którym zarządzał dziedzic z Białego.

Drewniany Kościół spłonął doszczętnie w wyniku pożaru 04.07.1947r., z którego uratowano jedynie zabytkową monstrancję i obraz Chrystusa w Ogrójcu namalowany przez S. Jegorowa (1888r.) - obecnie wyposażenie istniejącej Kaplicy.

Po pożarze odbudował go ks. Wincenty Helenowski przy licznych udziale mieszkańców Białego i okolicy. Obecnie jest on murowany i nosi wezwanie Św. Józefa. W ołtarzu głównym umieszczony jest obraz Św. Rodziny namalowany przez Drapiewskiego.

NEOKLASYCYSTYCZNY PAŁAC W LUCIENIU

Zespół Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w Lucieniu mieści się w neoklasycystycznym pałacu z II połowy XIX wieku.

Pałac był wymurowany z cegły, otynkowany, dwukondygnacyjny, na sklepionych piwnicach, na planie zbliżonym do kwadratu. Siedmioosiowy, z płytkimi trzyosiowymi ryzalitami na osi, frontowy poprzedzony otwartą werandą. Cokół i naroża boniowane. Układ wnętrz dwutraktowy w części środkowej i trzytraktowy w bocznych. Wewnątrz wystrój architektoniczny 2 poł. wieku XIX. Dach dwuspadowy, kryty blachą. Wokół pałacu znajdują się resztki parku krajobrazowego z XIX wieku z okazami starodrzewu.

HISTORIA PAŁACU:

1865r - wzniesienie Pałacu przez ród hrabiów LÜTTICHAU

1918r - wielokrotna zmiana właścicieli

1920r - przejście Pałacu na własność Pana Kazimierza Łysakowskiego

1940r - pałac przechodzi pod administrację niemiecką a właściciel zostaje zmuszony do opuszczenia posiadłości

1945r - parcelacja majątku dziedzica Łysakowskiego i przekazanie pałacu na Państwowy Dom Dziecka

1986r - pożar budynku pałacowego i ewakuacja dzieci do Gostynina

1996r - 1.09 przekazanie pałacu Szkole Podstawowej w Lucieniu

2003r - 1.09 powołanie Zespołu Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w Lucieniu

2007r - 22.06 uroczyste oddanie do pałacu Sali gimnastycznej wraz z klasami lekcyjnymi.

Neoklasycystyczny Pałac w Lucieniu położony jest na terenie Gostynińsko - Włocławskiego Parku Krajobrazowego.

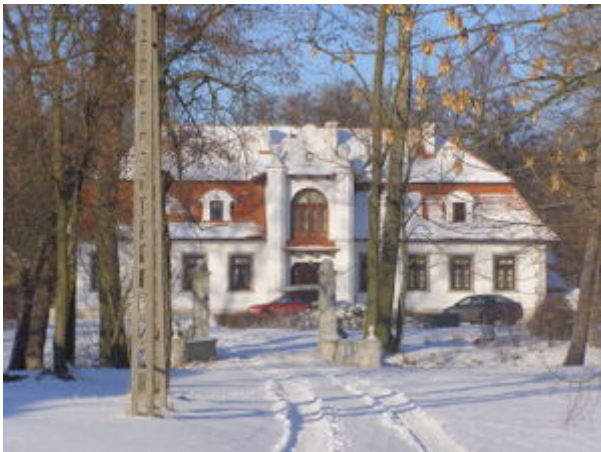
ZESPÓŁ PARKOWO - PAŁACOWO - FOLWARCZNY W SIERAKÓWKU

Zespół parkowo - pałacowo - folwarczny w Sierakówku położony jest w terenie równinnym, stanowi zwarte skupisko złożone z dawnego podwórze gospodarczego oraz odbudowanego pałacu z rozległym parkiem; na północ i północny - zachód od zespołu znajduje się kompleks leśny.

Zespół składa się z trzech elementów: dawnej kolonii mieszkalnej od strony południowo-wschodniej składającej się obecnie z dwóch budynków usytuowanych po obu stronach drogi asfaltowej, z podwórze gospodarczego zabudowanego na planie prostokąta usytuowanego na linii północ - południe, z niewielkim od niej odchyleniem, przy południowo - zachodnim narożniku podwórze znajduje się kilka współczesnych budynków kółka rolniczego; północno - wschodni narożnik podwórze zajmuje staw połączony ciekami wodnymi z dwoma stawami za wschodnią granicą podwórze oraz ze stawami w północnej części parku. Na północ od podwórze znajduje się park z odbudowanym pałacem usytuowanym w jego południowej części, otoczonym trzema stawami.

Pałac przed zniszczeniem - budynek drewniany, w konstrukcji sumikowo - łątkowej, tynkowany, na kamienno - ceglany cokole, podpiwniczony, z murywanym z cegły frontowym portykiem wejściowym. W piwnicy sklepienie kolebkowe, na parterze i górze strop belkowy z podsufitką, w części górnych pomieszczeń strop belkowy - deskowy, deski kładzione na styk. Więźba dachowa krokwiowo - stolcowa o stolcach stojących, kryta dachówką holenderską. W piwnicy posadzka

ceglana i kamienno - ceglana, na parterze w hali i pomieszczeniach mieszkalnych - podłogi deskowe układane w kwadratowe tafle, na piętrze w pomieszczeniach, które się zachowały można stwierdzić, że podłogi były deskowe, malowane. Schody wejściowe i do piwnicy ceglane, tynkowane, na piętro schody drewniane dwubiegowe z drewnianą balustradą i poręczą. Drzwi frontowe z sieni do hallu dwuskrzydłowe, ramowo - płycinowe z prostokątnym 4 połowym nadświetlem, zwieńczone po bokach jednodzielnymi okienkami. Pozostałe drzwi na parterze dwuskrzydłowe ramowo - płycinowe o bogato profilowanych nakładanych ramach dookoła. Na piętrze drzwi dwuskrzydłowe i jednoskrzydłowe o konstrukcji płycinowej i płycinowo - ramowej. Okna duże półskrzynkowe trójdzielne, cztero - poziomowe z profilowymi słupkami z prostokątnym cztero - dzielnym nadświetlem. Okna facjatkowe dwu - dzielne, dwupoziomowe. założony na planie wydłużonego prostokąta, w elewacji frontowej - portykiem dwukondygnacyjnym i w elewacji ogrodowej ryzalitem dwukondygnacyjnym na planie wieloboku. Dwutraktowy o traktach wydłużonych z hallem na osi, za którym w przedłużeniu salon na planie ośmioboku na osi z wyjściem na taras ogrodowy. Z obu stron salonu usytuowane szeregowo pokoje. Od strony wschodniej boczne wejście do budynku wewnątrz z kręconymi schodami na słupie prowadzące na górę. Bryła zwarta kryta dachem czterospadowym, w elewacji frontowej ogrodowej z facjatkami o dachu trójspadowym. Ryzalit portykowy elewacji frontowej dwuspadowy, w ogrodowej - wielospadowy. Elewacja frontowa dziewięćosiowa z portykiem na osi, wieńczonym dwoma filarami na planie wieloboku, górą całość zamyka barokowy szczyt z dwoma kulami usytuowanymi na bocznych filarach. Ściany elewacji członowane symetrycznie oknami. Do północnej elewacji całą długością budynku przylega taras, pierwotnie wiedziony żeliwną kutą balustradą, dzieloną kamienno - ceglanyimi słupami. Wewnątrz w salonie zachowane z lat 50-tych malarstwo ścienne. Urządzenie ogniowe wzniesione z cegły, pierwotnie pomieszczenia ogrzewane za pomocą piecy kaflowych.

Największe skupisko zieleni to park zajmujący północną część zespołu, założony w pierwszej połowie XIX wieku. Obecna powierzchnia parku wynosi około 8,0 ha. W centralnej części parku rosną grupy drzew i drzewa pojedyncze m.in. klony, dęby, robinie akacjowe, olchy, wierzby. Obrzeża parku ukształtowane są przez: - przy zachodniej granicy - szpalery grabowe oraz aleje złożone z grabów i klonów. Podobne aleje znajdują się przy północnej granicy parku - graby z klonami i lipami. Wschodnią granicę stanowi szpaler drzew złożony z grabów, robinii akacjowych, klonów, lip i świerków. W założenie parkowe wkomponowano stawy różnej wielkości połączone ze sobą ciekami, nad brzegami stawów rosną olchy, wierzby i jesiony. Na największym stawie na północ od pałacu znajdują się dwie wyspy, na których rosną klony, robinie akacjowe, olchy. Reprezentatywne gatunki drzew dla założenia parkowego to: graby, olchy, kasztanowce, klony, lipy, topole, wierzby, świerki, jesiony, a także sosna czarna, wejmutka, jesiony w formie zwisłej, modrzew, brzoza, dąb. Na terenie parku znajdują się liczne przykłady starodrzewu. Ponadto do zespołu prowadzi brukowana droga wysadzana szpalerami kasztanowymi - dawna aleja kasztanowa.

Pałac w Sierakówku został odbudowany przez rodzinę prof. Grzegorza Pawlickiego i stanowi

własność prywatną.

ZESPÓŁ DWORSKO - FOLWARCZNY W SOKOŁOWIE

Zespół dworsko - folwarczny usytuowany jest w południowej części wsi Sokołów.

Teren zespołu dworsko - folwarcznego obejmuje rozległą powierzchnię na planie zbliżonym do kwadratu. W jego skład wchodzi: część rezydencjonalna z dworem i parkiem, podwórze gospodarcze otoczone budynkami gospodarczymi i inwentarskimi oraz kolonia mieszkaniowa.

Kompozycja całości geometryczna - zwarta - zamknięta. Północną część terenu zajmuje park założony w połowie XIX wieku jako krajobrazowy. Park przecina rzeka Skrwa przepływająca po lekkim skosie ze wschodu na zachód. Drzewostan parku zróżnicowany tak pod względem gatunkowym, jak i wiekowym. Najstarsze drzewa parkowe to dęby i lipy, a młodsze to wiązy, graby, klony, jesiony i niektóre topole; poza tym kilka gatunków krzewów: bzy czarne, róże, karagany, porzeczki i czeremchy. W zachodniej części parku znajduje się dość duży staw o trapezowatym kształcie z soczewkowatą wysepką od wschodu. Mniejszy staw wykopany na planie prostokąta znajduje się również we wschodniej części parku. Współcześnie w granice parku włączono również teren dawnego sadu i ogrodu otoczony aleją grabową.

W południowo zachodniej części parku usytuowany jest najstarszy obiekt zespołu dworsko - folwarcznego - dwór. Został on wzniesiony najprawdopodobniej około połowy XVIII wieku przez Jana Nepomucena Bardzińskiego, rozbudowany w końcu XIX wieku lub na początku XX wieku o dwukondygnacyjną dobudówkę. Autorzy projektu architektonicznego dworu oraz jego rozbudowy nieznani.

Budynek dworu składa się z dwóch części: starszej, parterowej z osiową facjatką i bocznym ryzalitem oraz piętrowej, poprzecznej oficyny. Część parterowa od zachodu podpiwniczona, obecnie znajduje się tam kotłownia. Poddasze użytkowane jako strych. Część parterowa o frontowej i szczytowych ścianach murowanych z cegły pełnej, ściana od północnego - wschodu (ogrodowa) w konstrukcji szkieletowej ocieplana pięciocentymetrową warstwą korka. Ściany działowe drewniane, deskowe, ocieplane trzcina, otynkowane. W piwnicy strop stanowi koleba ceglana wsparta na murze z cegły, ślady po tynku, pozostałe stropy drewniane, belkowo - deskowe, otynkowane. Więźba dachowa drewniana, krokwiowa, o 4 rzędach słupów stojących i 2 rzędach po bokach leżących. Więźba posiada dodatkowe wzmocnienia, zastrzały. Dach mansardowy z lukarnami kryty blachą ocynkowaną. W piwnicy znajduje się posadzka betonowa, w sieni płytki ceramiczne, biało - czarne, w pozostałych pomieszczeniach podłogi deskowe. W części piętrowej znajdują się schody prowadzące na piętro i na strych. Schody drewniane, zabiegowe, policzkowe, poręcze i balustrada o ozdobnych tralkach, drewniane. Drzwi wejściowe drewniane, ramowo - płycinowe, wewnętrzne w sieni

posiadają górne płyciny przeszklone, dolne profilowane, pozostałe drzwi także ramowo - płycinowe, z mosiężnymi klamkami. Okna ościeżnicowe w ościeżnicach drewnianych, dwuskrzydłowe, dwupoziomowe, asymetryczne, ze ślemieniem nieruchomym, zamykane na zakrętki jednostronne. Elewacja frontowa dwunastoosiowa, w tym trzyosiowy boczny ryzalit i trzyosiowy ganek. Nad gankiem także trzyosiowa facjatka z balkonem. Dach w szczytach facjatki, oficyny i ryzalitu posiada barokizujący łuk. Nowsza część posiada balkony; pozostały żeliwne wsporniki o roślinnych ornamentach. Cały budynek opasany jest opaską podokienną i gzymsem podokapowym.

Na południe od dworu i parku rozciąga się teren podwórza gospodarczego.

Na północ od parku, po północnej stronie szosy Gostynin - Krośniewice, usytuowane są budynki kolonii mieszkaniowej.

Zespół podworski w Osinach składa się z dworu, parku i fragmentu budynku dawnej stajni.

Dwór znajduje się w centrum parku, prowadzi do niego podjazd od dwuskrzydłowej dawnej bramy usytuowanej na wprost budynku. Cały teren otoczony był murem częściowo kamiennym, częściowo ceglany. Obecnie mur zachował się tylko we fragmentach.

W parku znajdują się zabytki przyrody takie jak: piękne okazy świerków srebrnych, tuje, modrzewie, sosny, jesiony oraz kasztanowce.

Budynek murowany z cegły ceramicznej na zaprawie cementowo - wapiennej, grubość murów 64 cm, w całości podpiwniczony, z posadzką, z poddaszem użytkowym, otynkowany z zewnątrz i wewnątrz.

W piwnicy stropy ceramiczne, odcinkowe z lunetami nad otworami drzwiowymi i okiennymi, otynkowane. Pozostałe stropy drewniane, belkowe z podsufitką. Więźba dachowa drewniana, krokwiowo - jętkowa, z zastrzałami, o dwóch rzędach słupów z mieczami. Dach kryty eternitem.

W piwnicy posadzka ceglana, w sieni betonowa, w pozostałych pomieszczeniach podłogi deskowe, w jednej sali parteru parkiet.

Schody w piwnicy ceglane, otynkowane, wejście do piwnicy z sieni w poprzedniej oficynie. Pozostałe schody drewniane, dwubiegowe, policzkowe, balustrada drewniana.

Drzwi frontowe drewniane, jednoskrzydłowe, nowe. Pozostałe drzwi w niższej części dworu

dwuskrzydłowe, ramowo - płycinowe o płycinach glifowanych. Okna ościeżnicowe, dwuskrzydłowe, zamykane na zwrotnice, górna część na zakrętki dwustronne. Wszystkie okna posiadają drewniane parapety.

Budynek na rzucie litery „T”, niższa część dwutraktowa z gankiem na osi od strony południowej. Od ogrodu taras z płyty betonowej na ceglanych słupach. Poprzeczna oficyna, piętrowa, posiada osobne wejście w postaci lekko wysuniętego ryzalitu z sienią. Do ganku i na taras prowadzą szerokie, betonowo - ceglane schody.

DREWNIANY MŁYN W BIERZEWICACH

Drewniany młyn o trzech kondygnacjach plus obmurowana, nieotynkowana piwnica. W skład młynu wchodzi: murowana z cegły ceramicznej, nieotynkowanej maszynownia mieszcząca kiedyś turbinę wodną oraz murowana, nieotynkowana przybudówka składająca się z wysokiego parteru i piwnicy.

Główny korpus wzniesiono w konstrukcji szkieletowej, ściany z desek zbijanych na styk obitych listwami. Więźba drewniana, krokwiowo - jętkowa. Stropy belkowo - deskowe, nagie. Dawne pomieszczenie z turbiną kryte bezpośrednio więźbą dachową z krokwi pokrytych deskami i papą. Podłogi deskowe, w piwnicy i dawnej maszynowni posadzka betonowa oraz klepisko. Schody wewnątrz budynku drewniane, jednobiegowe, policzkowe, na zewnątrz betonowa rampa. Drzwi wewnątrz deskowe, frontowe klepkowe z deseczek łączonych w jodełkę z ozdobnym rombem pośrodku. Okna krosnowe, drewniane, 4 i 6-polowe, zamykane na zakrętki.

Bryła budynku rozczłonowana na trzy elementy o różnej wysokości, 4 - kondygnacyjny młyn kryty dachem dwuspadowy, pod papą, od wschodu stara parterowa maszynownia przykryta dachem pulpitowym pokrytym papą, od zachodu 2-kondygnacyjna przybudówka mieszcząca kantorek, przykryta także dachem pulpitowym pokrytym papą.

Elewacja frontowa /płd. szczyt budynku/ 2-osiowa, drzwi umieszczone asymetrycznie, zadaszone daszkiem pulpitowym. W elewacji zachodniej, część ściany stykająca się z przybudówką jest otynkowana.

Obiekt wyposażony jest w stare maszyny, m.in. na parterze gniotnik, 4 pary mlewników, na III kondygnacji odsiewacze, podnośniki.

Młyn produkował mąkę żytnią i śrutową.